

[Jørgen Jørgensen.]

private Arbejder. Det er klart, at man vil have Ret til at stille store Krav til de kommunale Beskæftigelsesudvalg, naar man spørger dem om, hvad det nu er for nogle Arbejder, som private søger Tilskud til. Jeg er enig i, at det er en meget stor Fordel, at man har denne Bestemmelse, men jeg er ogsaa enig i, at her faar de private Beskæftigelsesudvalg en stor Opgave.

Desværre er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man i, at den Løn, der udbetales, og det Tempo, der hersker, hvor man nu jævner Resterne af Tyskernes Anlæg med Jorden, adskiller sig forbavsende lidt fra den Tid, da Tyskerne var her i Landet og Arbejdet blev udført for dem. Det er et Spørgsmaal, om man ikke skulde prøve paa at finde frem til en anden Form for Afvikling paa disse Omraader, saa det var nogle private Folk, der havde med det at gøre, for jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man i, at som det gaar i Øjeblikket, rummer det paa mange Maader en Fare for Demoralisation.

Jeg skal altsaa med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling i det høje Ting.

Gudiksen: En Lovgivning som den, der her igen er foreslaaet, er vi nok klar over, at vi ikke kan undvære paa nærværende Tidspunkt, men som Forholdene ligger ude i Landet i Øjeblikket, hvor der er stor Mangel paa Arbejdskraft, er det alligevel et Spørgsmaal, hvor lang Tid en saadan Lov bør virke. Det er et Spørgsmaal, om ikke Arbejdere og Arbejdsgivere kan finde sammen ad naturlige Veje for at undgaa en Lovgivning som denne, for det er jo en Nødforanstaltning, en Hjælpe Lovgivning, rettet mod Arbejdsløsheden. Vi fra vor Side vil selvfølgelig støtte det foreliggende Lovforslag, idet vi finder, at Tidspunktet ikke er inde til, at vi kan undvære Løven, men der er Ting — stor Mangel paa Arbejdskraft forskellige Steder, bl. a. i Landbruget —, som tyder paa, at en Lovgivning som denne kan blive overflødig og burde blive overflødig i den kommende Tid. Det vilde glæde mig, vil jeg gerne sige, dersom vi kunde komme dertil.

Nu hørte jeg jo, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Josef Andersson) sagde, at alt, hvad der kan gøres fra det offentlige Side for at skaffe Arbejde i Dag, maa gøres — det var vist omtrent ordret, hvad der blev sagt. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. Josef Andersson

i, at dette bør gøres, men samtidig bør det fremhæves, at Arbejderne ogsaa har Pligt til at søge de Muligheder for Arbejde, der foreligger, og der kan jeg ikke sige andet end, at i vor Landkommune, hvor vi har en hel Masse arbejdsløse og samtidig stor Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget, synes jeg, at Arbejderne mangler lidt Initiativ til selv at søge at komme i Forbindelse med dette Arbejde. Nu skal jeg ikke sige, at Arbejderne alene har Skylden, men det er, som om de mangler Initiativ til at komme i Gang med Arbejdet. Det gælder ikke den Kommune alene, men det gælder overalt i Landet; der er ikke den Tver efter at komme i Gang med Arbejdet, som vi synes, der skulde være fra den Side. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Josef Andersson, at samtidig med at vi stiller Krav til det offentlige, maa vi ogsaa stille Krav til den enkelte om at gøre, hvad han kan, for at komme i Forbindelse med det Arbejde, der findes.

Jeg er glad for, at Lovforslaget her ogsaa omfatter Igangsættelse af Arbejder for private, og jeg er glad for, at der skal gives overenskomstmæssig Løn, og at der skal være en 48 Timers Arbejdsuge. Det er jo ikke Smaabeløb, der anvendes her til Sportspladser og Parkanlæg, Læplantningsarbejder og Støoptagning, som er nogle af de Ting, der ydes Tilskud til; det kan siges, at dette er maaske ikke de allernødvendigste Arbejder, men der er ogsaa Tale om Vej-anlæg og Kloakanlæg og en Masse andre udmærkede Foranstaltninger. Ogsaa de førstnævnte Ting er udmærkede Foranstaltninger; navnlig i en Tid, hvor man ikke kan skaffe Arbejde til arbejdsløse, er det bedre at faa det lavet end ingenting.

Men det er klart, at i det lange Løb er det ikke nogen sund Tilstand i Samfundet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere og paa Arbejdsmarkedet, saa længe vi skal have en saadan Hjælpe Lovgivning som denne, en Lovgivning, som vi anerkender som nødvendig i Øjeblikket, men som vi haaber ad Aare kan blive afløst ad naturlig Vej.

Jeg har saa nogle faa Bemærkninger om de enkelte Paragraffer. I § 4 er der Tale om Opskoling. Der stod i det oprindelige Lovforslag Omskoling, men der staar nu „saavel Opskoling som Omskoling“; jeg er ikke i Stand til at finde ud af, hvor egentlig Forskellen ligger. Maaske den højtærede Minister kan sige, hvorfor Ordet Opskoling er føjet til, men jeg forstaar det saadan, at man har gode Virkninger heraf, og vi fra vor Side har ikke noget imod, at vi i hvert Fald prøver en saadan Ting.